

בית הדין הארצי לעבודה**בר"ע 18839-04-18****ניתן ביום 17 בספטמבר 2018****המבקשת****אלמונית****המשיבים****1. חברה פלונית****2. פלוני א****3. פלוני ב**

**לפני: הנשיאה ורדה וירט-ליבנה, סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת לאה גליקסמן
נציגת ציבור (עובדים) גב' מיכל בירון בן גרא, נציג ציבור (מעסיקים) מר עצמון ליפשיץ**

בשם המבקשת - עו"ד ורד גרטל, עו"ד טלי איזנברג**בשם המשיבה 1 - עו"ד חגי ורד, עו"ד רועי נפתלי****בשם המשיב 2 - עו"ד בעז בן צור, עו"ד דקלה סירקיס, עו"ד אורי שנלר****בשם המשיב 3 - עו"ד יוסף בנקל****מיני-רציו:**

* המבקשת הגישה תביעה בביה"ד האזורי נגד המשיבים, בין היתר לתשלום פיצוי מכוח החוק למניעת הטרדה מינית. ביה"ד האזורי הורה על קיום ההליך המתנהל בין הצדדים בדלתיים סגורות מכוח סעיף 10א לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה. ביה"ד הארצי פסק כי הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט אינה חלה ביחס להחלטות הניתנות מכוח סעיף 10א הנ"ל, כך שבפני המבקשת פתוחה הדרך להגשת בקשת רשות ערעור על ההחלטה, וכי בנסיבות המקרה לא נמצא כי נפל פגם בהחלטה להורות על קיום ההליך בדלתיים סגורות.

*** בתי-משפט – סופיות הדיון – חריגים מהכלל***** בתי-משפט – פומביות הדיון – תחולתה***** בתי-משפט – פומביות הדיון – הגבלתה***** בתי-משפט – פומביות הדיון – איסור פרסומים***** בתי-משפט – פומביות הדיון – התרת פרסום***** בתי-משפט – פומביות הדיון – עקרונותיה***** עבודה – בית-הדין הארצי לעבודה – רשות ערעור**

המבקשת, שעבדה במשיבה 1, הגישה תביעה בביה"ד האזורי נגד המשיבים, שבה עתרה לחייבם בתשלום סכומי כסף שונים, ובהם פיצוי מכוח החוק למניעת הטרדה מינית. עסקינן בבקשת רשות ערעור על החלטת ביה"ד האזורי, שבמסגרתה נותר על כנו, בניגוד לבקשת המבקשת, צו המורה על קיום ההליך המתנהל בין הצדדים בביה"ד האזורי בדלתיים סגורות (להלן: ההחלטה).

בית הדין הארצי לעבודה (מפי סגן הנשיאה א' איטח ובהסכמת הנשיאה ו' וירט-ליבנה, השופטת ל' גליקסמן ונציגי הציבור מ' בירון בן גרא, ע' ליפשיץ) נתן רשות ערעור, דחה את הערעור ופסק כי:

ביה"ד עמד על עקרון פומביות הדיון לפי הוראות סעיף 68 ו-70 לחוק בתי המשפט, וכן על פומביות הדיון בהליכים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, כאשר בסעיף 10א לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה (להלן: חוק השוויון) חל על הליכים אזרחיים הנתונים לסמכותו הייחודית של ביה"ד לעבודה שעניינם הטרדה מינית, התנכלות ואחריות מעסיק במסגרת יחסי עבודה, מכוח סעיף 10ג לחוק למניעת הטרדה מינית. ביה"ד ציין כי שילוב הוראות החוק מוביל לכך שביה"ד לעבודה, הדן בהליך אזרחי שעניינו הטרדה מינית, התנכלות או אחריות מעסיק, רשאי לדון בדלתיים סגורות. בנוסף, סעיף 10אג לחוק השוויון, קובע כי אין לפרסם דבר על דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא ברשות ביה"ד לעבודה; בבוא ביה"ד ליתן החלטה בנושא פומביות הדיון, עליו ליתן דעתו על האבחנה בין עקרונות המשנה הללו, שכן כל אחד מהם מוסדר בהוראות חוק נפרדות ושונות. על מנת לאתר את המסגרת הנורמטיבית המתאימה, ולפיה לבחון בין היתר את שאלת ההשגה, יש לקבוע תחילה מהי מהות ההחלטה – האם מדובר בהחלטה שעניינה קיום הדיון בדלתיים סגורות; החלטה שעניינה איסור פרסום, או שמא מדובר בהחלטה שנוגעת לשני עניינים אלה. בענייננו החלטת ביה"ד קמא היא החלטה שעניינה סגירת דלתיים. איסור הפרסום הנגזר ממנה הוא אך פועל יוצא של סעיף 10א לחוק השוויון, אך היא אינה החלטה הנוגעת לפרסום.

נוכח האמור, דן ביה"ד בשאלה האם סעיף 74 לחוק בתי המשפט חל על העניין דנן ולכן אינו מאפשר השגה על החלטת ביה"ד האזורי. לפי סעיף 74 לחוק בתי המשפט אין כל אפשרות להשיג על החלטות מסוימות ובהן החלטות מכוח סעיף 68, שעניינן החלטות הנוגעות לפומביות הדיון, לרבות החלטות המורות על קיום דיון בדלתיים סגורות. בפסיקה נקבע כי הוראת הסופיות הקבועה בסעיף 74 הנ"ל חלה רק שעה שמדובר בהחלטה המקבלת בקשה לסגירת דלתיים, כמו בענייננו, להבדיל מהחלטה הדוחה בקשה שכזו, שניתן לערער עליה. לאור פרשנות זו, ונוכח ההחלטה דנן שקיבלה בקשה לסגירת דלתיים, לכאורה למערערת אין כל אפשרות להשיג על ההחלטה. עם זאת, ההחלטה ניתנה מכוח סעיף 10א לחוק השוויון, המסמיך את ביה"ד לדון בדלתיים סגורות בהליכים מסוימים לפי החוק למניעת הטרדה מינית, וההליך דנן בכללם. אין להחיל בעניין דנן את סעיף 74 לחוק בתי המשפט, משאינו כולל בתוכו את סעיף 10א לחוק השוויון. חזקה על המחוקק שאילו ביקש להחיל על החלטות המתקבלות במסגרת סעיף 10א לחוק השוויון את הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט היה עושה כן. שעה שהמחוקק לא עשה כן, ושעה שבחוק השוויון אין כל הוראה אחרת לעניין אופן ההשגה על החלטה מכוח סעיף 10א לחוק זה (בין אם לעניין סגירת הדלתיים ובין אם לעניין התרת פרסום מכוח סעיף 10אג), חלים סדרי הדין הרגילים בנוגע להשגה על החלטות. לכך יש להוסיף את הכלל הפרשני, המורה כי בהינתן מספר פירושים אפשריים לחוק, יש להעדיף את הפירוש המקיים את זכויות יסוד, לרבות זכות הגישה לערכאות. לאור האמור, הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט אינה חלה ביחס להחלטות הניתנות מכוח סעיף 10א לחוק השוויון. בהתאם, לא חל כלל הסופיות ובפני המערערת פתוחה הדרך להגשת בקשת רשות ערעור על ההחלטה.

חרף האמור דחה ביה"ד הארצי את בקשת רשות הערעור לגופה, משאינה נכללת בגדר המקרים החריגים שבהם תתערב ערכאת הערעור בהחלטות דיוניות של הערכאה המבררת, ובכלל זה החלטות הנוגעות לקיום הדיון בדלתיים סגורות או פתוחות. כך, לא נמצא כי נפל פגם בהחלטת ביה"ד האזורי בכך שלא נשמעו

טענות הצדדים בעל פה או כל פגם אחר. ביה"ד קמא שקלל באופן מאוזן וראוי את מכלול הנסיבות והערכים המתנגשים, בהתאם לכללים שהותוו לעניין זה בפסיקה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

ניתן ביום 17 בספטמבר 2018

המבקשת

אלמונית

-

המשיבים

1. חברה פלונית

2. פלוני א

3. פלוני ב

לפני: הנשיאה ורדה וירט-ליבנה, סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת לאה גליקסמן
נציגת ציבור (עובדים) גב' מיכל בירון בן גרא, נציג ציבור (מעסיקים) מר עצמון ליפשיץ

בשם המבקשת – עו"ד ורד גרטל, עו"ד טלי איזנברג

בשם המשיבה 1 – עו"ד חגי ורד, עו"ד רועי נפתלי

בשם המשיב 2 – עו"ד בעז בן צור, עו"ד דקלה סירקיס, עו"ד אורי שנלר

בשם המשיב 3 – עו"ד יוסף בנקל

פסק דין

סגן הנשיאה אילן איטח

1. לפנינו בקשת רשות ערעור על החלטת בית הדין האזורי בחיפה (השופטת אילת שומרונני-ברנשטיין; סע"ש 23745-06-17; החלטה מיום 19.3.18), שבמסגרתה נותר על כנו, בניגוד לבקשת המבקשת, צו המורה על קיום ההליך המתנהל בין הצדדים בבית הדין האזורי בדלתיים סגורות.

רקע עובדתי

2. בחודש יוני 2017 הגישה המבקשת, שעבדה במשיבה 1 – שהיא חברה ממשלתית (להלן – החברה) – משנת 1992 ועד לשנת 2016, תביעה בבית הדין האזורי נגד המשיבים, שבה עתרה לחייבם בתשלום סכומי כסף שונים ובהם פיצוי מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן – החוק למניעת הטרדה מינית).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

בכתב התביעה נטען כי המשיב 2, שהיה בשנים הרלוונטיות בתפקיד בכיר בחברה ופרש מעבודתו בה בשנת XXX, ביצע בה, בחודש אוקטובר 1998 (לגרסת המבקשת¹), מעשה אונס, שלמצער מהווה בעילה אסורה בהסכמה תוך ניצול יחסי מרות; כי המשיב 2 ועמו המשיב 3, שהיה בתפקיד אחר בחברה ומנהלה הישיר של המבקשת בשנים הרלוונטיות ופרש מעבודתו בה בשנת XXX, התנכלו לה בעקבות התלונה שהגישה; וכי החברה הפרה את חובותיה כמעסיקה באי טיפול בתלונות המבקשת על מעשה האונס האמור ועל מעשי ההתנכלות כלפיה. יצוין כי לכתחילה הוגשה התביעה נגד משיב נוסף (הנתבע 4), אלא שביום 11.4.18 ניתן בבית הדין האזורי תוקף של פסק דין להסכמת המבקשת ואותו המשיב לדחיית התביעה נגד האחרון ועל כן הוא אינו צד לבקשת רשות הערעור דנן.

בכתב התביעה מעלה המבקשת טענות קשות באשר להתנהלות החברה באי בירור תלונתה כדין, ול"משטר של טרור, פחד, נקמנות אישית וקליקות" שהנהיג המשיב 2, שבעטיו פחדו מנהלים בחברה לברר את תלונותיה. עוד נטען כי במסגרת ועדת בדיקה שהקימה החברה רק ביום 2.8.15 (להלן – ועדת הבדיקה) הודה המשיב 2 בקיום יחסי מין עם המבקשת בשעה שהתקיימו ביניהם יחסי מרות, לאחר שכל השנים שיקר בעניין זה והוציא את דיבת המבקשת רעה. לטענת המבקשת, בשל מעשיהם ומחדליהם של המשיבים, יחד ולחוד, נגרם לה נזק בריאותי, נכות צמיתה בשיעור של 50%, חוסר יכולת להמשיך לעבודה בחברה ואבדן הכושר לעבוד ולהתפרנס למשך כל ימי חייה. סכום התביעה הועמד על סך כולל של כ-12 מיליון ₪.

3. המשיבים, כל אחד בנפרד, הציגו בכתבי הטענות השונים שהגישו (כתב הגנה הוגש בשלב זה מטעם החברה בלבד) תמונה עובדתית ומשפטית שונה בתכלית, שעיקרה הכחשת רוב הנטען בכתב התביעה וקריאה לדחיית התביעה. כך, החברה תיארה את עבודתה של המבקשת בחברה לאורך השנים, את ההליכים השונים שהתנהלו בעניינה (הן הליכים משמעותיים והן הליכים שפתחה בהם בבית הדין האזורי), את הגרסאות השונות שהעלתה במשך השנים ביחס להתנהלות המשיב 2 ואת סירובה לשתף פעולה עם הליכי הבירור השונים שנקטה החברה בעניינה. כך, המשיב 2 הכחיש כי ביצע במבקשת עבירת מין כלשהי וכן הכחיש את טענותיה להתנכלות מצדו. גם המשיבים 3 ו-4 הכחישו רבות מטענות המבקשת.

¹ גרסת המשיב 2 היא שהאירוע, שמוכחש כי בוצעה בו עבירת מין כלשהי, התרחש בשלהי שנת 1997 – תחילת שנת 1998.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

4. בנוסף, על רקע חלוף הזמן בין מקרה האונס ומקרי ההתנכלות הנטענים ובין מועד הגשת התביעה, הגיש כל אחד מהמשיבים בקשה לסילוק התביעה על הסף, בעיקר מחמת התיישנות (נימוקים נוספים שהעלו מי מהמשיבים לדחיית התביעה על הסף הם, בין היתר, חוסר סמכות עניינית, שיהוי קיצוני, מעשה בית דין ואי תשלום אגרה).

בקשות והחלטות לעניין פומביות הדיון בבית הדין האזורי – סבב I

5. עוד בכתב התביעה ביקשה המבקשת לנהל את הדיון בעניינה בדלתיים פתוחות, משהיא ומשפחתה "קצו בטיוחים ובהסתרות, המשרתות את הנתבעים ומנציחות את העוול". המבקשת ציינה כי אינה מתביישת עוד בעבירות החמורות שבוצעו כלפיה והוסיפה ש"בעקבות הליך טיפולי, היא מבינה כיום כי הסתרה תהא המשך של הפגיעה ותימנע את תיקונה המלא", וכן כי לאור חומרת המעשים המיוחסים למשיבים ו"החשש המבוסס כי קיימות נפגעות נוספות בחברה" מידי המשיב 2, קיים אינטרס ציבורי משמעותי בהותרת ההליך פתוח לעיני הציבור. עוד צוין כי בעבר פורסם העניין בתקשורת, באופן חלקי, בשוליו של עניין אחר, ואז נתנה המבקשת הסכמתה לפרסום תוך הסתרת פרטי כלל המעורבים.

6. בתחילת ההליך לא ניתנה כל החלטה פוזיטיבית לעניין פומביות הדיון וההליך התנהל בדלתיים פתוחות.

7. ביום 2.11.17 הגיש המשיב 2 "בקשה למתן צו איסור פרסום וקיום דיון בדלתיים סגורות" (להלן – **הבקשה לסגירת הדלתיים**), הנתמכת בתצהיר. לדבריו, לאור טענות המבקשת בכתב התביעה, המושתתות ברובן על החוק למניעת הטרדה מינית, הכלל הוא ניהול הדיון בדלתיים סגורות תוך איסור פרסום פרטים ממנו, ואילו החריג הוא ניהול ההליך בפומבי. המשיב 2 הוסיף כי חרף מצב דברים זה, יזמה המבקשת את פרסום הגשת התביעה ופרטים אודותיה, בניסיון "לקבוע עובדות בשטח" וכך עשתה אף לגבי חלקים רבים מדו"ח ועדת הבדיקה. כך, חרף קיומו של צו שיפוטי (שמקורו בהליך אחר) האוסר על פרסום טענותיה "השקריות" של המבקשת כלפי המשיב 2, פנתה הראשונה, עוד ביום הגשת כתב התביעה, לעיתון XXX ויזמה כתבה בעניין התביעה, לשם הפקת רווח אישי על גבו של המשיב 2 ועל חשבון שמו הטוב. המשיב 2 ציין כי דרך התנהלות זו של המבקשת הסבה לו "כבד עתה" נזק אישי וכלכלי כבד מנשוא, ובכלל זה הסרת מועמדותו למספר תפקידים בכירים וכאב וצער שנגרמו לו ולמשפחתו. עוד נטען כי בגין טענות המבקשת, שנבדקו גם על ידי משטרת ישראל והפרקליטות, המשיב 2 אף לא זומן כלל

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

לחקירה, ונזכרו גם הכחשות המשיב 2 את טענות המבקשת לביצוע עבירות מין והתנכלות. המשיב 2 סיכם בכך שבאיזון האינטרסים יש להעדיף, "וודאי בשלב הזה", את סגירת הדלתיים על פני פתיחתן, בשים לב לנזקים הבלתי הפיכים שעלולים להיגרם לו אם ייפתחו הדלתיים.

8. החברה הודיעה כי בנסיבות העניין ומנימוקי הבקשה לסגירת הדלתיים, היא סבורה כי יש להיעתר לבקשה. אף המשיבים 3 ו-4 הודיעו כזאת.

9. המבקשת, מנגד, הודיעה על התנגדותה לבקשה לסגירת הדלתיים, וככלל, שבה ומנתה את הטעמים המצדיקים, לדידה, את פתיחת הדלתיים דווקא, כפי שהעלתה עוד בכתב התביעה. עוד ציינה, בין היתר, כי כתב התביעה כולל טענות כבודות משקל לא רק נגד המשיב 2 אלא גם נגד החברה שהיא חברה ממשלתית, שאינה יכולה להסתתר מאחורי צווי איסור פרסום ודלתיים סגורות שעה שמוגשת נגדה תביעה להתנהלות כה חמורה. לעמדתה, הפסיקה מבחינה בין בקשה בעניין פומביות הדיון המוגשת מטעם קורבן עבירת מין ובין בקשה כזו המוגשת מטעם הנילון / הנתבע / הנאשם. כך, לפי סעיף 10א לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, התשמ"ח – 1988 (להלן – **חוק השוויון**), שעניינו הסמכת בית הדין לעבודה לקיים דיון בתביעה שעילתה הטרדה מינית בדלתיים סגורות, רק במקרה שבו הבקשה בעניין פומביות הדיון מוגשת מטעם קורבן עבירת מין, הכלל הוא היעדרות לבקשה, אלא אם יש הצדקה לקבוע אחרת. כל זאת בניגוד לטענות המשיב 2 בבקשה לסגירת הדלתיים, שעולה ממנו כאילו קיים כלל גורף של סגירת דלתיים בהליכים שעניינם עבירות מין. לעמדת המבקשת, במצב דברים משפטי זה, כמו גם על רקע הודאת המשיב 2 בביצוע מעשים המהווים הטרדה מינית, תפקידו הבכיר בחברה והחשש המבוסס לקיומן של נפגעות נוספות בחברה, יש לדחות את הבקשה לסגירת הדלתיים.

טענות נוספות שהעלתה המבקשת, המצדיקות, לדידה, את דחיית הבקשה לסגירת הדלתיים: הבקשה גורפת ולא מבחינה בין העילות והנתבעים השונים; לציבור יש אינטרס לדעת איך התנהלו החברה ובכירה בזמן שהמשיב 2 שימש בתפקידו, ו"החושך וההסתרה הם שאפשרו ל-... [לחברה – א.א.] ולשלושת הנתבעים להפר במשך שנים את החוק"; הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, חודשים רבים לאחר הגשת התביעה ולאחר שדבר הגשתה פורסם באמצעי התקשורת; מוכחשת טענת המשיב 2 כאילו המבקשת היא שיזמה את פרסום הגשת התביעה באמצעי התקשורת ואת פרסום דו"ח ועדת הבדיקה; הצו השיפוטי הנזכר בטענות המשיב 2, מקורו בהליך אחר שעסק בעילות אחרות, שהמשיב 2 לא היה צד לו ועל כן כלל אינו רלוונטי;

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

- טענת המשיב 2 שלפיה טרם זומן לחקירה, אין בה כדי לסייע לו והדבר אך מעיד על אזלת ידן של המשטרה ושל הפרקליטות בטיפולן בפרשה; הנזקים הנטענים של המשיב 2 לכאב וצער שלו ושל משפחתו נגרמו בשל מעשיו.
10. עוד בטרם ניתנה החלטה בבקשה לסגירת הדלתיים, הגיש המשיב 2 ביום 26.11.17, "בקשה – בהולה – למתן צו איסור פרסום ארעי ולקיום דיון בדלתיים סגורות", וזאת על רקע כוונת אמצעי התקשורת לפרסם "בתוך מספר שעות" פרטים לגבי התביעה.
11. ב"החלטה טלפונית" מיום 26.11.17 נקבע כי "בשלב זה ולאור הרגישות של תיק זה הנני נותנת צו ארעי לפיו התיק ישמע בדלתיים סגורות..." (להלן – הצו הארעי).
12. ביום 6.12.17 הגישה המבקשת "בקשה בהולה" לביטול הצו הארעי, לפתיחת הדלתיים ולחלופין – לקיום דיון דחוף בעניין (להלן – הבקשה לביטול הצו). בבקשה נטען כי הצו הארעי ניתן ללא הנמקה ומבלי שניתנה לה זכות תגובה, אף שעמדתה בעניין היתה ידועה. עוד טענה המבקשת כי סגירת הדלתיים פוגעת בה "פגיעה נפשית נוספת ומיותרת, שכן היא ממשיכה בהשתקה ובהסתרה...", כמו גם בחופש הביטוי שלה ובשמה הטוב, וכי המשיב 2 עצמו הפר את הצו הארעי, בכך שדיבר על העניין בתכנית רדיו.
13. ב"החלטה טלפונית" מיום 7.12.17 נדחתה הבקשה לביטול הצו, כזאת:
1. בית הדין אינו סבור שהנסיבות המפורטות בבקשה [הינן] סיבות [בהולות] המחייבות ביטול הצו [הארעי] שניתן בהחלטתו מיום 26.11.2017.
2. מדובר באירועים שאירעו לפני שנים רבות ובית הדין סבור שניתן להמתין עד חודש פברואר לגבי הדיון בסוגיה האם ההליך יתקיים בדלתיים פתוחות או סגורות.
3. יצוין, כי עת הורה בית הדין על מתן צו [ארעי] לפיו התיק ישמע בדלתיים סגורות, נערך איזון לעניין האינטרסים של הצדדים שעלולים להיפגע כתוצאה מההחלטה, כאשר בית הדין לקח בחשבון את הטענות בעניין משך הזמן שחלף מאז התרחשות האירועים שבגינם הוגשה תביעה זו.
4. מכל המפורט לעיל, הנני סבורה כי בשלב זה מן הראוי להשאיר את הצו הארעי על כנו עד הדיון שנקבע בתיק... (טעויות סופר תוקנו והושמו בסוגריים מרובעים – א.א.).

בקשת רשות הערעור מחודש דצמבר 2017

14. על שתי ההחלטות הטלפוניות האמורות, האחת מיום 26.11.17 והאחרת מיום 7.12.17, הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור לבית דין זה (בר"ע 21321-12-17; להלן – הבר"ע הקודמת). בהחלטה מיום 8.1.18 נקבע שהבקשה מצריכה תשובה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

בהמשך נדרשה התייחסות הצדדים, בין היתר, "להוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, לרבות הפרשנות שניתנה לה בפסיקת בית המשפט העליון, וכן יתייחסו להשלכתה על בקשת רשות הערעור דנן". למען הבהירות נציין כבר עתה כי סעיף 74 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד – 1984 (להלן – חוק בתי המשפט או החוק) מורה כי החלטות "לפי סעיפים 68, 69 ו-72 אין אחריהן ולא כלום". הרלוונטי לענייננו, על פני הדברים, הוא סעיף 68 לחוק, הקובע הוראות שונות לעניין פומביות הדיון, ובהן אפשרות לסגור דלתיים בנסיבות מסוימות. התייחסות הצדדים לסעיף 74 נדרשה, אפוא, משום שעולה ממנו שכלל לא ניתן להשיג על החלטה שניתנה מכוח סעיף 68 לחוק.

15. לאחר שהתקבלו תשובות המשיבים לבקשת רשות הערעור ותגובת המבקשת לתשובות אלה, ניתנה ביום 6.2.18 החלטה שבמסגרתה נפרשו השיקולים השונים המעורבים בעניין, בהינתן השאלות המהותיות והפרוצדוראליות המתעוררות, והוצע לצדדים ההסדר הבא:

- א. במסגרת הדיון המוקדם בבית הדין האזורי... יפרשו הצדדים טענותיהם לעניין פומביות הדיון ובית הדין האזורי יכריע בעניין על פי שיקול דעתו;
- ב. ככל שמי מהצדדים ישיג על ההחלטה החדשה שצפויה להינתן על ידי בית הדין האזורי בסוגיית פומביות הדיון, בעקבות הדיון המוקדם – ממילא יידרש בית דין זה לשאלות השונות המתעוררות בהליך, הן מהותית והן פרוצדוראלית, וזאת בלוח זמנים סביר המאפשר התייחסות מקיפה והולמת;
- ג. מבלי להידרש לשאלות השונות המתעוררות, תימחק בקשת רשות הערעור, תוך שלא יהיה בכך כדי לקבוע כל ממצא שהוא לגופם של דברים ותוך שכל צד שומר על מלוא טענותיו.

16. כל אחד מהצדדים נתן הסכמתו להסדר האמור וביום 14.2.18 ניתן לו תוקף של החלטה. הבר"ע הקודמת נמחקה ללא צו להוצאות, "תוך שאין בכך כדי לקבוע כל ממצא שהוא לגופם של דברים ותוך שכל צד שומר על מלוא טענותיו".

בקשות והחלטות לעניין פומביות הדיון בבית הדין האזורי – סבב II; ההחלטה בעניין

17. עוד לפני שניתנה ההחלטה בבר"ע הקודמת, נרשמו בבית הדין האזורי הליכים נוספים הנוגעים לפומביות הדיון, כדלקמן:

- א. ביום 7.12.17 (למחרת היום שבו הגישה המבקשת את הבקשה לביטול הצו) הגישו "חדשות 10 בע"מ" ומערכת "המגזין עם אושרת קוטלר" (להלן יחד – חדשות 10) בקשה להצטרף לבקשה לביטול הצו (להלן – בקשת ההצטרפות). בתמצית, חדשות 10 טענה כי ה"פרשה" טומנת בחובה עניין ציבורי רב וכי יש

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

חשיבות מיוחדת בהבאתה לציבור במלואה, בשים לב לכך שמדובר בחברה ממשלתית, לתפקיד הבכיר שמילא בה המשיב 2 ולתופעת ההטרדות המיניות, על הניסיון האקטואלי להוקעתה.

ב. ב"החלטה טלפונית" מאותו היום קבע בית הדין האזורי כי אין בבקשת ההצטרפות כדי לשנות מהצו הארעי והורה לצדדים להגיש התייחסותם לבקשה. בהתאם, החברה והמשיבים 2 ו-3 הודיעו על התנגדותם ואילו המבקשת הודיעה על הסכמתה.

ג. בהחלטה מיום 31.1.18 (בשעה שהבר"ע הקודמת עוד היתה תלויה ועומדת בבית דין זה) דחה בית הדין האזורי את בקשת ההצטרפות. ואלה עיקרי החלטתו: בסוגיית פומביות הדיון צריכות להישמע עמדות הצדדים להליך בלבד, משום שלהחלטה בעניין יש השלכה ישירה עליהם **"ולא על המבקשות כגוף תקשורתי"**; לא עולה שנוכחות חדשות 10 נדרשת על מנת לסייע לבית הדין לפסוק בשלמות וביעילות בשאלה העומדת להכרעה ואין בידיה מידע נוסף או אינטרס ממשי וישיר; אין לראות בחדשות 10 "ידיד בית משפט" או "עותר ציבורי"; **"היענות לבקשה שבפני תהווה תקדים מסוכן שיאפשר לגופי תקשורת להצטרף ולהביע עמדות בתיקים שהם אינם צד להם ואשר אין להם בהם כל מידע או אינטרס ממשי וזאת על אף שלא ניתן להם מעמד על פי חוק לפעול כך... מדובר בנסיון של גוף תקשורת להתערב בקביעות שיפוטיות בעניין לא לוי"**.

18. לאחר שניתנה ההחלטה בבר"ע הקודמת (ביום 14.2.18), נקבע בבית הדין האזורי מועד לדיון מוקדם, לשמיעת עמדות הצדדים ביחס לטענות המקדמיות. במהלך אותו הדיון, שהתקיים ביום 19.3.18, הגיעו הצדדים להסכמות מסוימות ביחס למוסכמות ולפלוגתאות ונדונו עניינים נוספים. מפרוטוקול הדיון לא עולה התייחסות של מי מהצדדים לשאלת פומביות הדיון. בתום הדיון ניתנה החלטת בית הדין באשר להמשך ניהול ההליך (מועדים להגשת סיכומי הצדדים בטענות המקדמיות) וכן לגבי פומביות הדיון, הרלוונטית לענייננו, כך:

"4. לעניין איסור פרסום – בהתאם לע"ע 10689-05-10 אלמונית נ' פלוני התכלית הרעיונית של דלתיים סגורות ואיסור פרסום מעוגנת במטרה המוצהרת של המחוקק להגן על כל המעורבים בעבירות של הטרדה מינית, מתלוננים ותובעים, חשודים, נאשמים ונתבעים מפני פגיעה קשה בצנעת הפרט [ה]עלולה להיגרם להם כתוצאה מניהול ההליך המשפטי בעקבות חשיפת פרטים אינטימיים ביותר של חייהם.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

5. אני סבורה שבתיק זה לפחות בשלב זה בטרם הוחלט לעניין ההתיישנות ובטרם התקיים דיון ההוכחות יש מקום להגן גם על פרטיותו של הנתבע 2 ועל כן – יש מקום לשמוע את התיק בדלתיים סגורות. בהקשר זה אציין שמאחר והאירועים נשוא תיק זה ארעו לפני עשרות שנים – אינני סבורה שמדובר בנושא חדשותי שיש חובה לפתוח אותו לציבור כיום.
6. עם זאת בעת מתן פסק הדין בתיק לאחר שהעובדות יתבררו ובכפוף להחלטה לעניין ההתיישנות והטענות המקדמיות הנוספות – אשקול שוב האם יש מקום שפסק הדין יינתן בדלתיים פתוחות או סגורות ותינתן לצדדים הזדמנות לסכם גם בעניין זה."

החלטה זו היא מושא בקשת רשות הערעור שלפני ותכונה להלן "החלטת בית הדין האזורי".

בקשת רשות הערעור

19. במסגרת בקשת רשות הערעור דנן מבוקש להורות על ביטול החלטת בית הדין האזורי. המבקשת חוזרת על הטענות שהעלתה בבית הדין האזורי ובבר"ע הקודמת ומוסיפה כי בניגוד להסכמות הצדדים במסגרת הבר"ע הקודמת, לא קיים בית הדין האזורי דיון בנושא פומביות הדיון במסגרת הדיון המוקדם "ותחת זאת נתן החלטה חפוזה ולקונית" בדקות האחרונות של הדיון, המורה על "סגירת הדלתיים עד למועד מתן פסק הדין בתיק כולו".

המבקשת מוסיפה כי בהתאם להוראת סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט, משמעות ההחלטה היא "איסור פרסום גורף של כל הנעשה בתיק". המבקשת מדגישה כי בית הדין קמא שגה בהחלטתו, בכך שגזר גזירה שווה בין נפגעי עבירות מין לבין נתבעים, חשודים ונאשמים בעבירות אלה, בעוד שקיימת אבחנה ברורה ביניהם. כך, נפסק כי את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש בצמצום, וכי לעולם תיטה הכף לעבר פומביות הדיון. עוד נפסק כי רק אם הבקשה לחסיון ההליך מוגשת מטעם קורבן עבירת המין, הכלל הוא להיעתר לה (אלא אם קיימים טעמים מיוחדים שלא לעשות כן). המבקשת טוענת כי בית הדין קמא התעלם בהחלטתו מהראיות האובייקטיביות שצורפו לכתב התביעה, שעולָה מהן הודאת המשיב 2, במסגרת ועדת הבדיקה, בקיום יחסי מין עם המבקשת תוך ניצול יחסי מרות; התעלם מכך שבמסגרת הדיון המוקדם אישרו המשיבים כולם כי האמור בדו"ח ועדת הבדיקה אמנם נאמר על ידם; התעלם מכך שהחברה הודיעה שהיא עומדת מאחורי הדו"ח האמור; התעלם מהודאת המשיב 3, במסגרת ועדת הבדיקה, שלפיה ידוע לו על הטרדה מינית נוספת (לבד מהאונס הנטען) שביצע המשיב 2 במבקשת ושהוא (המשיב 3) דאג להשתיק את המבקשת לגביה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

עוד טוענת המבקשת כי בהחלטתו שגה בית הדין קמא באלה: בהתעלמו מקיומם של פרסומים קודמים בענייניו של המשיב 2, הן בקשר להליך דנן והן בקשר לתביעות קודמות נגדו; בהתעלמו מטענותיה להפרת הצו הארעי על ידי המשיב 2; בקבעו כי אין מדובר בנושא חדשותי בשל חלוף הזמן ממועד ביצוע המעשים; ובהתעלמו מכך שהצו הארעי פוגע במבקשת פגיעה מיידית בלתי הפיכה, בלתי מידתית ובלתי מוצדקת בשמה הטוב ובחופש הביטוי שלה, כמו גם באינטרס הציבור בפרסום.

20. בהחלטת בית דין זה מיום 8.5.18 נקבע כי בקשת רשות הערעור מצריכה תשובה ונקצבו מועדים להגשת תשובות המשיבים ותגובת המבקשת. בשים לב לעמדות הצדדים שהוגשו במסגרת הבר"ע הקודמת, ובהן התייחסות גם להוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט, נקבע עוד כך:

ג. בתשובות ובתגובה יתייחסו הצדדים, בין היתר, לשאלה אם הוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט, המפנה לסעיפים 68, 69 ו-72 לאותו החוק, חלה גם על החלטה המורה על סגירת דלתיים מכוח סעיף 10א לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, התשמ"ח-1988, שמכוחו רשאי בית דין לעבודה להורות על סגירת דלתיים בהליך לפי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ראו סעיף 10 לחוק זה). עוד יתייחסו הצדדים לשאלת תחולתו של סעיף 74 בהליך ערעורי שבו נתקפות הלכה למעשה הן ההחלטה על סגירת הדלתיים עצמה והן איסור הפרסום הנובע ממנה.

ד. בשים לב לדמיון בין בקשת רשות הערעור דנן ובין הבר"ע הקודמת ומאחר שנראה כי לא חל שינוי נסיבות משמעותי, הצדדים רשאים להפנות לטיעונים שהועלו במסגרת הבר"ע הקודמת ואך להוסיף עליהם את שנדרש..., ואת שהם מבקשים להוסיף מעבר לכך.

ה. מטעמי יעילות הדיון בהליך ומבלי להביע עמדה לגופם של דברים, יתייחסו הצדדים במסגרת התגובה והתשובה לאפשרות כי בית הדין ידון בבקשת רשות הערעור כאילו ניתנה הרשות והוגש ערעור, בהתאם לתקנה 82 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991.

21. בתשובת החברה לבקשת רשות הערעור, המפנה גם לתשובתה לבר"ע הקודמת, נטען תחילה כי יש לדחות את הבקשה על הסף, בהתאם לסעיף 74 לחוק בתי המשפט, הקובע כי החלטות לפי סעיף 68 לחוק הן סופיות. נטען כי לפי פסיקת בית המשפט העליון, שאומצה על ידי בית דין זה, יש לסייג את סעיף 74 לחוק רק לגבי החלטה הדוחה בקשה לקיום דיון בדלתיים סגורות, ואילו בעניין דנן החלטת בית הדין האזורי קיבלה את הבקשה לסגירת הדלתיים ועל כן לא ניתן להשיג עליה. החברה סבורה כי פרשנות זו נכונה אף בעניין החלטת בית הדין האזורי, משזו ניתנה מכוח סעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט, המאפשר את סגירת הדלתיים "לשם הגנה על עניינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי החוק למניעת הטרדה

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

מיניית... החברה סבורה כי אין הצדקה להגיע לתוצאה אחרת בדיונים המתקיימים בבתי הדין לעבודה מכוח החוק למניעת הטרדה מינית ומוסיפה כי יש להחיל את הפרשנות האמורה גם במקרים שבהם ההחלטה על סגירת הדלתיים אינה מכוח סעיף 68 לחוק, אלא מכוח סעיף 10א(א) לחוק השוויון. זאת בשל הנוסח הדומה של שני הסעיפים ובעיקר בשים לב לתכלית הדומה, שהיא הגנה על כל המעורבים בעבירות הטרדה מינית מפני פגיעה קשה בצנעת הפרט, טרם מתן פסק דין, ובמיוחד בהליכים אזרחיים, שבהם מוגש כתב התביעה מבלי שרשות זו או אחרת מצאה שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות.

עוד נטען בהקשר זה כי אם המבקשת חפצה לפרסם פרט זה או אחר מהדיון, עליה להגיש בקשה נפרדת לבית הדין האזורי.

החברה סבורה שיש לדחות את בקשת רשות הערעור אף לגופה, שכן בהחלטת בית הדין האזורי לא נפל כל פגם. החברה סבורה כי בהחלטה יישם בית הדין האזורי את הפסיקה שלפיה הליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית יתנהלו בדלתיים סגורות על מנת להגן על כלל המעורבים, וכי היא ניתנה בשים לב לשיקולים השונים שנקבעו בפסיקה ולכלל נסיבות העניין, בהן טענת ההתיישנות, ותוך הותרת פתח לשינוי ממנה בסמוך לפרסום פסק הדין. עוד נטען כי הסכמת המבקשת להמלצת בית הדין למחוק את התביעה נגד המשיב 4 מחזקת את המסקנה שנכון לנהל את ההליך בדלתיים סגורות, על מנת למנוע פרסום חסר בסיס כלפי גורמים שונים ביחס לאירועים שנטען כי התרחשו לפני שנים רבות.

החברה ציינה כי לאור כל האמור אין מקום לדון בבקשת רשות הערעור על פי תקנה 82 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991 (להלן – **תקנות בית הדין**).

22. המשיב 2 סבור כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור הן מטעמים פרוצדוראליים והן מטעמים מהותיים. תחילה נטען כי בניגוד לטענת המבקשת, החלטת בית הדין האזורי ניתנה לאחר שכל הצדדים פרשו טענותיהם בנושא בצורה נרחבת, בהליכים שקדמו לדיון המוקדם. בהמשך חוזר המשיב 2 על הטענות שהעלה במסגרת הבר"ע הקודמת ומוסיף להן, כדלקמן: יש לדחות את בקשת רשות הערעור לאור הוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט, שפרשנותו אומצה בבית דין זה ולפיה החלטות על קיום דיון בדלתיים סגורות הן סופיות; סעיף 74 לחוק חל גם על החלטות מכוח סעיף 10א(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, היונק סמכותו מכוח סעיף 10א לחוק השוויון, שכן תכלית הוראות אלה היא אחת: מניעת פגיעה קשה בצנעת הפרט העלולה להיגרם כתוצאה מניהול ההליך; המבקשת מנועה מלהשיג על ההחלטה גם משום

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

שזו נובעת לא רק מכוח חוק למניעת הטרדה מינית אלא גם מכוח סעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט, שאליו מפנה סעיף 74 במפורש; ההוראות הכלליות המצויות בחוק בתי המשפט בעניין פומביות הדיון חלות על ההסדר הספציפי בעניין זה המצוי בחוק למניעת הטרדה מינית; החלטת בית הדין האזורי עולה בקנה אחד עם הדין הייחודי החל בעניין ומתייחסת לכלל השיקולים הרלוונטיים ואין כל הצדקה להתערב בה; סגירת הדלתיים בהליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית נועדה להגן על צנעת הפרט של כלל המעורבים בהליכים מסוג זה ולא רק על צנעת הפרט של התובעת-המתלוננת, וזאת בשל הקלון המיוחד הכרוך בטענות לביצוע עבירות מין ופגיעה שקשה יהיה לתקנה, במיוחד בהליך אזרחי.

המשיב 2 מדגיש כי פרסום פרטי ההליך יגרום "לפגיעה אנושה בשמו הטוב... לפרנסתו ולמוניטין המצוינים" שצבר משך עשרות שנים, שלא ניתן יהיה לרפאה, והכל שעה שטרם ניתנה החלטה שיפוטית כלשהי, ושעה שייתכן שהתביעה כלל לא תתברר לגופה, מטעמי התיישנות. עוד נטען כי למבקשת לא ייגרם כל נזק כתוצאה מניהול ההליך בדלתיים סגורות וכי יש לדחות מכל וכל את טענתה לפגיעה נפשית נוספת שנגמרה לה כתוצאה מהחלטת בית הדין האזורי על סגירת הדלתיים. לדברי המשיב 2, התעקשות המבקשת על ניהול ההליך בדלתיים פתוחות מטילה צל כבד על כנות פעולותיה, על כוונתה להפעיל על המשיב 2 לחץ פסול במטרה שייכנע לדרישותיה ועל שימוש לרעה בהליכי משפט.

המשיב 2 מסכים לדיון בבקשת רשות הערעור לפי תקנה 82 לתקנות בית הדין.

23. המשיב 3, אף הוא תוך הפנייה לטענות שפרש במסגרת הבר"ע הקודמת, סבור כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור, הן נוכח הוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט, החלה לדידו גם על החלטה לסגירת דלתיים המתקבלת מכוח סעיף 10א(א) לחוק השוויון, והן משהחלטת בית הדין האזורי מאזנת בצורה נכונה ומידתית בין האינטרסים השונים.

אשר לתקנה 82 לתקנות בית הדין, עמדת המשיב 3 היא כי אף שלעמדתו יש לדחות את בקשת רשות הערעור, הוא מותיר את ההחלטה בעניין לשיקול דעתו של בית הדין.

24. בתגובת המבקשת לתשובות המשיבים המפורטות לעיל, נטען, בתמצית, כי סעיף 74 לחוק בתי המשפט "אינו חוסם ערעור על החלטה לפי סעיף 10א לחוק השוויון", שכן אילו היה המחוקק רוצה להחיל את הוראת סעיף 74 לחוק על החלטות מכוח סעיף 10א לחוק השוויון, חזקה כי היה עושה כן מפורשות. לדברי המבקשת, אין

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

להרחיב את הוראות סעיף 74 מעבר לקבוע בהן, לאור חריגותן ומשהן פוגעות בזכויות חוקתיות. עוד נטען כי בעניין דנן לא חל סעיף 68(ב) (5) לחוק בתי המשפט, משהמשיב 2 הוא נתבע בהליך אזרחי ולא נאשם בפלילים, ולאור ההלכה שלפיה את החריגים לעקרון הפומביות יש לפרש בצמצום. המבקשת חוזרת וטוענת כי החלטת בית הדין האזורי נעדרת הנמקה ממשית, מתעלמת מהנסיבות הייחודיות והתקבלה מבלי שניתנה לצדדים הזדמנות להשמיע טענותיהם. המבקשת שבה ומדגישה את חוסר הסימטריה שבהסדר הקבוע בסעיף 10א לחוק השוויון, בין נפגעת עבירת הטרדה מינית ובין הפוגע, ומציינת כי חריגה מעקרון הפומביות, אם בכלל יש לה הצדקה, צריכה להיות במידה המזערית האפשרית, ואילו בעניין דנן מדובר בפרשה יוצאת דופן בחומרתה שאינה מצדיקה את סגירת הדלתים.

תמונת המצב העדכנית בבית הדין האזורי

25. להשלמת התמונה יצוין כי בשלב זה של הדיון בבית הדין האזורי, המשיבים כולם הגישו סיכומי טענות בשאלות המקדמיות, ובמרכזן שאלת ההתיישנות. בהמשך ביקשה המבקשת הארכת מועד להגשת סיכום טענותיה בשאלות הללו עד ליום 1.8.18. בהחלטה מיום 19.7.18 נעתר בית הדין האזורי לבקשת המבקשת, ולצד זאת ציין כך: **"בית הדין מפנה את הצדדים לפסק הדין שניתן על ידי בית המשפט העליון לאחרונה בתיק דנ"א 1918/18 אשר יתכן שקיימת לו השפעה על תיק זה"**. יוסבר כי פסק הדין הנזכר בהחלטה זו (וכן פסק הדין מושא הבקשה לדיון נוסף, שמספרו ע"א 3347/16) עוסק בשאלת הערכאה המוסמכת לדון בתביעות אזרחיות שכרוכות בהן עילות הנובעות ממעשי הטרדה מינית ועילות הנובעות ממעשים מיניים חמורים יותר, דוגמת אונס².

ביום 1.8.18 הגישה המבקשת עמדתה לעניין הערת בית הדין בעניין הסמכות העניינית וטענה במסגרתה כי יש מקום להכריע בשאלה זו, שיש בה פנים לכאן ולכאן, בטרם מתן החלטות אחרות. לצד זה ביקשה להאריך את המועד להגשת סיכומיה בשאלות המקדמיות עד לאחר הכרעה בשאלת הסמכות העניינית. בהחלטה מיום 8.8.18 הורה בית הדין האזורי למבקשת להודיע עד ליום 6.9.18, אם ברצונה להעביר את **"התיק"** לבית משפט אזרחי או להותירו בבית הדין, וזאת נוכח חוסר הבהירות בעניין זה העולה מעמדתה. בהמשך לכך הודיעה המבקשת כי לעמדתה הסמכות העניינית לדון בתביעתה נתונה לבית הדין האזורי לעבודה, אלא

² להרחבה ראו: א' קמיר, "סקס בעבודה", ישראל 2018: מאבק סמכויות, אוטונומיה מינית, פורטיטיות, רגולציה, והפרת אמונים", המשפט ברשת – זכויות אדם – מבזקי הארות פסיקה, 4 (2018).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

שאם יסבור בית הדין אחרת, יש להעביר את התביעה כולה לבית המשפט המחוזי, וזאת בטורס תינתן כל החלטה אחרת בהליך. בהחלטה מיום 4.9.18 קבע בית הדין האזורי דיון בשאלת הסמכות (נכון למועד חתימת החלטה זו קבוע הדיון ליום 8.10.18).

במסגרת פסק דינו לא נידרש לשאלת הסמכות אלא נמתין להכרעתו של בית הדין האזורי בה.

26. עוד יצוין כי במסגרת ההליך בבית הדין האזורי הגישה המבקשת בקשה לפסילת מותב בית הדין. הבקשה נדחתה על ידי המותב ביום 15.5.18 ואף ערעור שהגישה המבקשת על החלטה זו נדחתה ביום 23.7.18 (הנשיאה ורדה וירט-ליבנה; עפ"ס 18-05-58068).

דיון והכרעה

27. בשים לב לעמדות הצדדים לעניין האפשרות לדון בבקשת רשות הערעור בהתאם לתקנה 82 לתקנות (הסכמת המשיב 2, הותרת השאלה לשיקול דעת בית הדין על ידי המשיב 3 והעדר התייחסות מפורשת מטעם המבקשת) וחרף התנגדות החברה, משלא מצאנו כי עשויה להיפגע זכות מי מהצדדים כבעל דין, לאור השאלה העקרונית המתעוררת בהליך זה ועל מנת להעמיד הלכה על מכונה, החלטנו לדון בבקשת רשות הערעור כאילו ניתנה הרשות והוגש ערעור, על פי תקנה 82 לתקנות. לפיכך, בקשת רשות הערעור תיקרא מכאן ואילך "הערעור" והמבקשת תיקרא מכאן ואילך "המערערת".

28. לאחר שעיינו בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בתיק, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות, הגם שבשאלה העקרונית סברנו כי הדין הוא עם המערערת, והכל כפי שיבואר להלן.

עקרון פומביות הדיון - כללי

29. עקרון פומביות הדיון, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט, הוא עקרון יסודי חוקתי בשיטתנו המשפטית. פומביות הדיון מסייעת בהגשמת זכות הציבור לדעת, חופש הביטוי וחופש העיתונות; מאפשרת ביקורת ציבורית על התנהלות הרשות השופטת ועל הצדדים המתדיינים לפנייה; מקדמת ליבון עניינים העומדים על סדר היום הציבורי ועוד³. שורשיו של העיקרון נטועים בשיקולים של "מדיניות ציבורית ראויה, ולאז דווקא באינטרסים הפרטיים של

³ בשי"פ 7630/16 מדינת ישראל נ' דרוקר, בסעיף 14 לפסק הדין וההפניות שם (1.2.2017) (להלן – עניין דרוקר). ראו גם ע"ע (ארצי) 13359-12-13 מענית, עיתונאי – אלמונית (31.7.2014) (להלן – עניין מענית) בסעיף 40 להחלטה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

בעלי-הדין⁴. עקרון פומביות הדין משמיע כי ניהולו של כל משפט, למעט חריגים הקבועים בחוק, ייעשה בפומבי. פרסומם ברבים של פרטי המשפט הוא נגזרת של אותה פומביות⁵. וכך נכתב בהקשר זה בעניין **מענית**⁶:

"שתי זרועות הכרוכות ושלובות זו בזו מסייעות בהגשמת עקרון הפומביות: **האחת** היא ניהול המשפט בדלתיים פתוחות, כך שכל החפץ לנכוח בדיון, זכאי לעשות כן (כמובן בכפוף לקיומו של מקום פנוי באולם, לציות לכללי התנהגות ולבוש וכיו"ב מגבלות); **האחרת** היא פרסומו ברבים של תוכן ההליך השיפוטי, כיום בעיקר בכלי התקשורת השונים. תוכן ההליך כולל את כל פרטי הדיון, לרבות שמותיהם של בעלי הדיון, העדים מטעמם, מומחים שמונו מטעם בית המשפט, שמו של המותב היושב בדיון וכיו"ב. הזיקה המובהקת בין שתי הזרועות האמורות באה לידי ביטוי בכך שכל אימת שהדיון מתקיים בדלתיים פתוחות, מותר לפרסם כל פרט בו, אלא אם נאסר; ולהיפך – שעה שהדיון מתנהל בדלתיים סגורות, חל איסור לפרסם כל פרט ממנו, אלא אם הותר" (הדגשה במקור – א.א.).

30. ככל עקרון יסוד, רם מעלה ככל שיהא, אף עקרון פומביות הדין אינו עיקרון מוחלט ויש שהוא נסוג מפני עקרונות חשובים אחרים, "אולם זאת אך ורק מכוח הוראת חוק מפורשת, או מכוח צו שיפוטי, שניתן על פי חוק"⁷. ואמנם, הוראות חוק שונות מגבילות את עקרון פומביות הדין, ובראשן הוראת סעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט. הוראת חוק זו קובעת את סמכותו של בית המשפט לדון בדלתיים סגורות, אם ובמידה שהוא רואה בכך צורך, לשם הגנה על אינטרסים מסוימים, כגון שמירה על בטחון המדינה (סעיף 68(ב)(1) לחוק); מניעת פגיעה ביחסי החוץ של המדינה (סעיף 68(ב)(2) לחוק); הגנה על המוסר (סעיף 68(ב)(3) לחוק); הגנה על ענינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי החוק למניעת הטרדה מינית (סעיף 68(ב)(5) לחוק); הגנה על סוד מסחרי (סעיף 68(ב)(8) לחוק), ועוד. בנוסף, בעניינים מסוימים (ענייני משפחה מסוימים ועניינים מסוימים על פי חוק הנוער (שפיטה), ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, ברירת המחדל היא קיום דיון בדלתיים סגורות (סעיף 68(ה) לחוק).

31. לפי הוראת סעיף 70(א) לחוק, אין לפרסם כל פרט מדיון שהתנהל בדלתיים סגורות ללא אישור בית המשפט. עם זאת, בפסיקה נקבע כי יש לשאוף לקיים את עקרון פומביות הדין, ככל הניתן, גם לגבי דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, שכן "עצם

רע"א 3614/97 אבי-יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 45 (1998).

רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 97, 111-110.

עניין **מענית**, בסעיף 39 להחלטה.

שם, בסעיף 41 להחלטה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

סגירת הדלתיים אין משמעה איסור פרסום גורף אף בתום הדיון⁸. כך, ניתן להורות בתום הדיון על פרסום פרטי הדיון (החלטות, פרוטוקולים, שמות הצדדים ועוד) באופן מלא או חלקי. ניתן אף להתיר פרסומים שונים (למשל תוך הסתרת זהות הצדדים) אף בשעה שההליך עודנו מתנהל⁹. בין אם בתום ההליך ובין אם במהלכו, המבקש להתיר פרסום של פרטי דיון שהתקיים בדלתיים סגורות, עליו להגיש בקשה נפרדת¹⁰. במקביל, סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט מסמך את בית המשפט להגביל פרסום גם מדיון שהתנהל בדלתיים פתוחות, וזאת "לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם [כך במקור – א.א.]".

32. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי בבוא בית המשפט להכריע בבקשות הנוגעות לעקרון פומביות הדיון, עליו לבחון אם מתקיימת עילה העשויה לכאורה להוות בסיס לבקשה ואם השיקולים השונים מצדיקים פגיעה בעקרון פומביות הדיון. עוד נקבע כי "באיזון בין הערכים המתנגשים, הכלל הוא, כי החריגים לעקרון פומביות הדיון יפורשו בדרך הצמצום וכי לעולם תיטה הכף אל עבר פתיחת הדלתיים והתרת הפרסום"¹¹, במיוחד במקרים שבהם העניין המדובר הוא בעל חשיבות ציבורית, ותוך שימת לב, בין היתר, למשך הזמן שבו תוגבל פומביות הדיון, למידת החשיבות שבפרסום מידי ועוד¹².

פומביות הדיון בהליכים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית

33. מעבר להוראות הכלליות הקבועות בחוק בתי המשפט ביחס לפומביות הדיון, בקשר לדיונים המתנהלים בבתי המשפט (הוראות החלות בבתי הדין לעבודה מכוח סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969 (להלן – חוק בית הדין)), דברי חקיקה נוספים קובעים הסדרים ספציפיים בנושא זה, במישרין או בעקיפין¹³. כזו

⁸ עניין דרוקר, בסעיף 16 לפסק הדין. ראו גם בר"ע (ארצלי) 43560-09-16 פלונית – פלוני (ניתן ביום 5.12.2016, הותר לפרסום ביום 5.1.2017) (להלן – עניין פלונית 2016).

⁹ עניין מענית, בסעיף 65 להחלטה.

¹⁰ בש"פ 6878/98 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל, בסעיף 2(ג) ו-2(ה) לפסק הדין (12.1.1999) (להלן – עניין מנבר).

¹¹ עניין מענית, בסעיף 42 להחלטה.

¹² שם, שם.

¹³ ראו, למשל, סעיף 23(א) לחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999, המורה כי "בית המשפט רשאי, מיוזמתו או על פי בקשה, לתת צו להבטיח כי סוד מסחרי של בעל דין או של אדם אחר שהתגלה בהלך משפטי לא יפורסם" (וראו בהשלמה לכך סעיף 68(ב)(8) לחוק בתי המשפט המאפשר סגירת הדלתיים "לשם הגנה על סוד מסחרי"); סעיף 9

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

היא, למשל, הוראת החוק הרלוונטית לענייננו, הקבועה בסעיף 10א לחוק השוויון. הוראה זו חלה על הליכים אזרחיים הנתונים לסמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה שעניינם הטרדה מינית, התנכלות ואחריות מעסיק במסגרת יחסי עבודה, וזאת מכוח סעיף 10(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, המחיל על ההליכים האמורים הוראות שונות מחוק השוויון, ובהן את הוראת סעיף 10א, שזו לשונה:

- "(א) בהליך לפי חוק זה בשל פגיעה שמקורה אחד העניינים המנויים בסעיף 7(א), או בשל הפליה מחמת נטיה מינית כאמור בסעיף 2(א), רשאי בית הדין לעבודה לדון בדלתיים סגורות; ביקש תובע או מתלונן לדון בדלתיים סגורות, ייעתר בית הדין לבקשה, זולת אם החליט אחרת מטעמים מיוחדים שיירשמו.
- (ב) החליט בית הדין לעבודה על עריכת דיון בדלתיים סגורות, רשאי הוא להרשות לאדם או לסוגי בני אדם להיות נוכחים בעת הדיון בדלתיים סגורות, כולו או מקצתו.
- (ג) לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא ברשות בית הדין לעבודה.
- (ד) העובר על הוראות סעיף קטן (ג), דינו - מאסר ששה חודשים."

שילוב ההוראות מוביל לכך שבית דין לעבודה, הדין בהליך אזרחי שעניינו הטרדה מינית, התנכלות או אחריות מעסיק, רשאי לדון בדלתיים סגורות. בעניין מעניית צוין בהקשר זה כי "בנקיטתו את המילה 'רשאי' שמר המחוקק על הכלל בדבר פומביות הדיון, אך הותיר אפשרות רחבה יותר מזו הקבועה בחוק בתי המשפט, לחרוג מכלל זה ולקיים את הדיון בדלתיים סגורות"¹⁴. עוד צוין כי "אם תובע או מתלונן מבקש לקיים את הדיון בדלתיים סגורות, חל היפוך היוצרות: הכלל הוא כי יש להיעתר לבקשה ולקיים את הדיון בדלתיים סגורות, והחריג הוא שלא להיעתר לבקשה... יודגש, כי היפוך היוצרות נעשה רק שעה שהמבקשת את הדלתיים הסגורות הוא 'תובע או מתלונן'¹⁵."

בנוסף, הוראת סעיף 10א(ג) לחוק השוויון, שלשונה זהה כמעט ללשון סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט ומהותה זהה לחלוטין, קובעת כי אין לפרסם דבר על דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא ברשות בית הדין לעבודה.

34. בפסיקת בית דין זה נקבע הכלל שלפיו הליכים שעניינם הטרדה מינית יתקיימו בדלתיים סגורות, תוך שלבית הדין שיקול הדעת לקבוע אחרת במקרים מתאימים,

לחוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), התשל"ט-1979, המורה כי "הדיון בהליכים לפי חוק זה יתקיים בדלתיים סגורות"; סעיף 6א לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955, המורה כי "דיון בבית משפט שיש בו כדי לגלות את זהותו של ילד שנחקר בעבירה המנויה בתוספת, יתנהל בדלתיים סגורות, אלא אם כן הורה בית המשפט לנהלו, כולו או מקצתו, בפומבי"; סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, המאפשר לבית המשפט לאסור או לעכב פרסום הליכים "לשם הגנה על שמו של אדם הנוגע במשפט".

עניין מעניית, בסעיף 44 להחלטה.

שם, שם.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

וזאת על מנת "להגן על כל המעורבים בעבירות של הטרדה מינית, מתלוננים ותובעים, חשודים, נאשמים ונתבעים"... מפני פגיעה קשה בצנעת הפרט העלולה להיגרם להם כתוצאה מניהול ההליך המשפטי בעקבות חשיפת פרטים אינטימיים ביותר של חייהם'..."¹⁶.

עוד נקבע שככלל לא יפורסמו לגבי הליך שכזה, עד לאחר סיומו, אלא אותם פרטים שיותר פרסומם, כלומר נאסר פרסום פרטי ההליך כל עוד העובדות טרם נתבררו (כולן או חלקן) או שנקבעו ממצאים עובדתיים אך הם טרם הפכו חלוטים¹⁷. "כלל זה מאזן בין האינטרסים המגולמים בעקרון פומביות הדיון ובין האינטרסים של כלל המעורבים במחלוקת ושעליהם באה להגן סגירת הדלתות. בין אותם מעורבים נמנים בראש ובראשונה 'התובע או המתלונן', אך גם – המטריד הנטען, כמו גם המעסיק..."¹⁸.

35. לענייננו נציין עוד, כי בהקשר של סעיף 10א לחוק השוויון (בשונה מההקשר של פומביות הדיון לפי הוראות חוק בתי המשפט) נקבע כי אל מול עקרון פומביות הדיון בהליכי הטרדה מינית, ניצבים ערכים נוספים שיש לקחתם בחשבון, ובהם זכותו של הנתבע לשמירה על שמו הטוב¹⁹ ועל צנעת הפרט. בעניין מענית²⁰ עמד בית דין זה על מעמדה של הזכות לשם טוב בהקשר של החוק למניעת הטרדה מינית, נוכח הקלון המיוחד הנלווה לעבירה של הטרדה מינית, כזאת:

"ייחוס של עוולה מכוח החוק למניעת הטרדה מינית לאדם, בדומה לעבירות מין (הגם שבעוצמה פחותה), כרוך בהטלת קלון מיוחד. אין מדובר בהכרח במונח המשפטי 'קלון', העשוי למנוע מאדם, שנקבע לגביו כי דבק קלון במעשיו, להתמנות (ואף להתמודד) למשרות ציבוריות מסוימות. הכוונה היא לקלון במונח הפשוט והבסיסי ביותר של מונח זה, על תוצאותיו הקשות. היינו, כתם מוסרי-ערכי הדבק באדם, הפוגע בשמו הטוב ומרתיע אחרים מלכרוך בו את שמם ועניינם, על כל הנובע מכך – הימנעות מלהימצא בקרבתו, מלהיות מזוהים עמו, מלפעול באופן שיקנה לו טובה כלשהי וכיו"ב.

התוצאות הקשות הנובעות מייחוס 'כותרת' של ביצוע עבירת מין או עוולת מין, ולו כזו שנמצאת ברף חומרה נמוך יחסית, לאדם כלשהו,

¹⁶ ע"ע (ארצי) 120/07 אומ"ץ אזרחים למען מנהל תקין וחברתי ומשפטי – אלמונית, בסעיף 18 לפסק הדין (29.10.2007) (הדגשה הוספה – א.א.).

¹⁷ עניין מענית, בסעיף 65 להחלטה.

¹⁸ שם, בסעיף 63 להחלטה.

¹⁹ לעניין הזכות לשם טוב, לכשעצמה, עת דנים בבקשה הנוגעת לפומביות הדיון לפי הוראות חוק בתי המשפט נקבע בעניין פלונית 2016 כי זכותו של אדם לשם טוב, כשלעצמה, אינה מאפשרת סטייה מעקרון פומביות הדיון, וכך נקבע: "ייתאמר בצורה ברורה, כי דברי החקיקה העוסקים הן באופן ניהול ההליך המשפטי בדלתיים פתוחות או סגורות, והן בשאלת פרסום פרטים מההליך, אינם כוללים כל הוראה המאפשרת פגיעה בעקרון פומביות הדיון מטעמים, כשלעצמם, של פגיעה בפרנסה או בשם הטוב או בתדמית המקצועית של מי מבעלי הדיון" (בסעיף 38 לפסק הדין).

²⁰ עניין מענית, בסעיף 53 להחלטה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

לרבות תאגיד, מחייבות שימוש מושכל וזהיר ביותר בהטלת 'כותרת' שכזו.

נדמה כי התמורות החברתיות שהתרחשו בחלוף הזמן מאז מתן ההחלטה בעניין **מענית**, הבאות לידי ביטוי בין היתר בקמפיין "#Me Too", נותנות למצוטט לעיל משנה-תוקף.

על חשיבות האבחנה בין החלטה על סגירת הדלתיים ובין החלטה על איסור פרסום

36. עד כה פורטו שני עקרונות-המשנה של עקרון פומביות הדיון. האחד המתייחס לקיום הדיון בפומבי – דהיינו, באולם שדלתותיו פתוחות ומותרת כניסתו של כל אדם אליו; והאחר המתייחס לפרסום פרטי הדיון. עוד פורטו, בתמצית, קיומן של הוראות חוק שונות המאפשרות חריגה מעקרון פומביות הדיון, על שני ראשיו, הן בהסמכת בית המשפט לדון בדלתיים סגורות והן בהסמכתו לאסור פרסום פרטי דיון (גם אם התנהל בדלתיים פתוחות), תוך שימת הדגש על ההוראות השונות לגבי הליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית.

37. בין שני עקרונות-המשנה האמורים של עקרון פומביות הדיון ישנה זיקה הדוקה, אך הם נפרדים וכל אחד מהם עומד בפני עצמו. בבוא בית הדין ליתן החלטה בנושא פומביות הדיון, עליו ליתן דעתו על האבחנה בין שני עקרונות המשנה הללו, שכן כל אחד מהם מוסדר בהוראות חוק נפרדות ושונות. יודגש כי יש חשיבות רבה בעמידת בעלי הדיון (בבואם להגיש בקשות שונות או להשיג על החלטות) ובעמידת בית הדין (בבואו להכריע בבקשות אלה) על האבחנה בין שאלת קיום הדיון בדלתיים סגורות ובין שאלת הפרסום של פרטי ההליך. החשיבות היא בראש ובראשונה באיתור המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית, השונה ביחס לכל אחד מהעניינים הללו, שמכוחה ועל פיה בלבד מוסמך בית הדין לפעול. לאבחנה הברורה בין שאלת הדלתיים הסגורות ובין שאלת הפרסום עשויה להיות נפקות גם בשאלת עצם האפשרות להשיג על החלטה ובשאלת אופן ההשגה עליה²¹.

38. על מנת לאתר את המסגרת הנורמטיבית המתאימה, ולפיה לבחון בין היתר את שאלת ההשגה, יש לקבוע תחילה מהי מהותה של החלטה הרלוונטית – האם מדובר בהחלטה שעניינה קיום הדיון בדלתיים סגורות, האם מדובר בהחלטה שעניינה איסור פרסום, או שמא מדובר בהחלטה שנוגעת לשני העניינים הללו גם

²¹ לעניין זה יצוין כי הוראות שונות בחוק בתי המשפט קובעות דרכי השגה שונות (לרבות המועדים להגשת ההשגה) לעניינים שונים הנוגעים לפומביות הדיון. פרט לסעיף 74 האמור, ראו, למשל, סעיף 170 שעניינו ערעור על החלטות מסוימות בעניין פרסום (איסור פרסום, התרת פרסום וביטול איסור פרסום – לפי סעיפים מסוימים) ומורה כי מדובר בהחלטות הניתנות לערעור (בזכות) בתוך 7 ימים. ראו גם עניין **מנבר**.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

יחד. יצוין בהקשר זה כי הגם שמהחלטה פלונית על סגירת דלתיים נובע איסור פרסום פרטי ההליך (נוכח הוראת סעיף 70א) לחוק בתי המשפט (או הוראה ספציפית אחרת, כגון זו המצויה בסעיף 10אג) לחוק השוויון), הרי שלא ניתן לומר כי מדובר בהחלטה שעניינה איסור פרסום (אלא אם יש בה התייחסות נפרדת וספציפית לעניין הפרסום).

מהות החלטת בית הדין האזורי

39. על מנת למקד את הדיון נבחר כבר עתה כי החלטת בית הדין האזורי, העומדת במרכז בקשת רשות הערעור דנן, היא החלטה שעניינה סגירת דלתיים ולא החלטה שעניינה איסור פרסום. זאת, הגם שלפי הוראת סעיף 10אג) לחוק השוויון, נגזר ממנה איסור פרסום כל פרט אודות הדיון, והגם שבהחלטתו לא דקדק בית הדין האזורי באבחנה בין שני עקרונות-המשנה האמורים. כך, הנושא הוכתר כ"איסור פרסום" (סעיף 4 להחלטת בית הדין האזורי), בהמשך ההתייחסות היא הן לאיסור פרסום והן לדלתיים סגורות (סעיף 4 להחלטה), אופרטיבית נקבע כי הדיון יישמע בדלתיים סגורות (סעיף 5), אך הודגש כי בעת מתן פסק הדין תישקל השאלה אם יש מקום שיינתן בדלתיים פתוחות או סגורות, שעה שמההקשר ברור כי הכוונה היתה לעניין הפרסום (סעיף 6 להחלטה).

חרף זאת, אנו סבורים כי החלטת בית הדין האזורי עניינה בסגירת דלתיים וכי איסור הפרסום הנגזר ממנה הוא אך תוצר לוואי שלה, פועל יוצא של הוראת סעיף 10א לחוק השוויון. הגם שבקשת המשיב 2 לסגירת הדלתיים הוגשה על רקע כוונת כלי תקשורת לפרסם פרטים על ההליך, החלטת בית הדין האזורי אינה החלטה המורה על קיום דיון בדלתיים פתוחות ולצד זה אוסרת פרסום, ואין מדובר במצב שבו מי מבעלי הדין ביקש את איסור הפרסום במנותק מקיום הדיון בדלתיים סגורות, או במצב שבו המערערת הגישה בקשה נפרדת לפרסום איזה מפרטי הדיון (בהינתן ההחלטה על קיום הדיון בדלתיים סגורות) וניתנה החלטה המתירה את הפרסום באופן זה או אחר, או אוסרת אותו. כאמור, העובדה שמהחלטת בית הדין האזורי נובע איסור פרסום, היא אך תוצאה משפטית הנובעת מהוראות סעיף 10א לחוק השוויון והיא אינה מלמדת כי עניינה של החלטה הוא בשאלת הפרסום.

40. בשים לב לאמור, למעשה עלינו להכריע עתה בשאלה אם הוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט חלה על העניין דנן ועל כן אינה מאפשרת השגה על החלטת בית הדין האזורי, או שמא ההיפך הוא הנכון. אם התשובה על השאלה האמורה תהיה בשלילה ולפיכך ניתן לדון בבקשת רשות הערעור, נידרש להכריע בטענות המערערת

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

לפגמים – האחד פרוצדוראלי והאחר מהותי – שנפלו, לשיטתה, בהחלטת בית הדין האזורי. להלן נדון בשאלות האמורות כסדרן.

הוראת סעיף 74 לחוק בתי המשפט

41. כאמור לעיל, לאבחנה בין העניינים השונים הנוגעים לפומביות הדיון – שאלת פתיחת הדלתיים ושאלת הפרסום – נפקות בין היתר בשאלת עצם האפשרות להשיג על החלטה בעניין כמו גם בשאלת אופן ההשגה עליה. חוק בתי המשפט מבחין לעניין ההשגה בין סוגים שונים של החלטות. במוקד העניין שלפנינו עומד סעיף 74 לחוק בתי המשפט, שכותרת השוליים שלו היא "סופיותן של החלטות", וזו לשונו: **"בלי למעט מן האמור בסעיף 72(ב), החלטות בית משפט לפי סעיפים 68, 69 ו-72 אין אחריהן ולא כלום"**.

כלומר, לפי סעיף זה, אין כל אפשרות להשיג על החלטות מסוימות. ואילו הן? החלטות מכוח סעיף 68, שעניינן החלטות הנוגעות לפומביות הדיון, לרבות החלטות המורות על קיום דיון בדלתיים סגורות; החלטות מכוח סעיף 69 שעניינן הרחקה מבית המשפט של קטין או של אדם שנוכחותו באולם "תרתיע עד מלהעיד עדות חפשית או מלהעיד בכלל"; והחלטות מכוח סעיף 72 שעניינן הרחקת אדם המפריע לקיום הדיון. להשלמת התמונה יצוין כי סעיף 72(ב) לחוק, הנזכר ברישא של סעיף 74, עניינן ב"השגה" על עונש שהוטל על אדם שהפריע לקיום הדיון.

42. לאור קביעתנו שלפיה החלטת בית הדין האזורי היא החלטה בעניין סגירת הדלתיים, האפשרות הרלוונטית לענייננו מתוך סעיף 74 היא זו המתייחסת לסעיף 68 לחוק בתי המשפט, העוסק, כאמור, בהחלטות הנוגעות לפומביות הדיון, לרבות החלטות המורות על קיום הדיון בדלתיים סגורות.

43. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי הוראת הסופיות הקבועה בסעיף 74 לחוק חלה רק שעה שמדובר בהחלטה המקבלת בקשה לסגירת דלתיים – כמו בענייננו, וזאת להבדיל מהחלטה הדוחה בקשה שכזו, שניתן לערער עליה. וכך נפסק:

"הוראת סופיות זאת [הכוונה היא להוראת סעיף 74 לחוק – א.א.] פורשה כחלה על החלטה להיעתר לבקשה לקיים דיון בדלתיים סגורות – שאותה אין לתקוף – אך לא על החלטה הדוחה בקשה לקיים את הדיון כך שאותה ניתן לתקוף. על פרשנות זאת נאמר, כי:

'הפירוש על דרך הצמצום כמבואר מתבקש מהכוונה המונחת ביסודו. דוגמה להוראה (ולו גם בתחום אחר), החלה רק במקרה שהחלטה, שניתנה בבקשה פלונית, היא מסוימת ואינה חלה כאשר החלטה היא הפוכה, ניתן למצוא בתקנה 409 לתקנות סדר הדין האזרחי, לפיה 'החלטה המרשה לערער, אינה ניתנת לערעור'. ענייננו הרואות, שגם בדוגמה זו לא טיב הבקשה הוא

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

הקובע את התוצאה הדיונית אלא טיב ההחלטה. גם לענייננו דעתי היא, שטיב ההחלטה, הניתנת במסגרת בקשה לסגור את דלתות בית המשפט מאחד הטעמים המפורטים בסעיף 68 לחוק, הוא הקובע, ולא טיב הבקשה. אם ההחלטה מתירה לסגור את הדלתות, אין לתקוף אותה, והיא הופכת לסופית... אך אם הבקשה נדחית – ניתן גם ניתן לתקוף אותה'...²²

44. לאור הפרשנות שנתנה הפסיקה לסעיף 74 לחוק בתי המשפט ובשים לב להחלטת בית הדין האזורי, שקיבלה את הבקשה לסגירת הדלתות, יש לומר עתה, לכאורה, כי למערכת אין כל אפשרות להשיג על החלטת בית הדין האזורי וכי יש לדחות, אפוא, את בקשת רשות הערעור. אלא מאי? שעולה השאלה אם סעיף 74 לחוק בתי המשפט בכלל רלוונטי לענייננו, שכן הוא אינו מתייחס באופן מפורש לסעיף 10א לחוק השוויון, שמכוחו ניתנה החלטת בית הדין האזורי. ליתר דיוק, השאלה המתעוררת בענייננו, בנוגע לפרשנות סעיף 74 היא, אם את התיבות "סעיף 68" שבו יש לפרש כמתייחסות להחלטות בעניין סגירת דלתות (או פתיחתן) הניתנות מכוח סעיף 68 לחוק בתי המשפט בלבד, או שמא כמתייחסות לכל החלטה שעניינה סגירת דלתות (או פתיחתן), אף אם ניתנה מכוח חיקוק שאינו סעיף 68 לחוק. לעניין זה יצוין תחילה כי צודקת המערכת בטענתה כי החלטת בית הדין האזורי לא ניתנה מכוח הוראת סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט. החלטה על סגירת דלתות במסגרת הליך אזרחי המתנהל בבית הדין לעבודה, שבמרכזו עילות וסעדים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, אינה החלטה הנופלת לגדרי סעיף 68(ב)(5) לחוק. סעיף זה מתייחס (בחלקיו הרלוונטיים לענייננו) לנאשם בעבירה לפי החוק למניעת הטרדה מינית, וזאת במובחן מנתבע בתביעה אזרחית הכוללת סעד כספי-נזיקי בגין עוולה מכוח החוק למניעת הטרדה מינית. חוק זה מבחין באופן ברור בין הפן הפלילי המוסדר בסעיף 5 לחוק, שכותרת השוליים שלו היא "הטרדה מינית והתנכלות – עבירות", ובין הפן האזרחי המוסדר בסעיף 6 לחוק, שכותרת השוליים שלו היא "הטרדה מינית והתנכלות – עוולות אזרחיות". חזקה על המחוקק שאילו היה מבקש לאפשר סגירת דלתות במסגרת סעיף 68 לחוק בתי המשפט גם בהליכים אזרחיים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, היה עושה כן. משלא עשה כן, ודאי אין לקרוא לתוך הסעיף את שאין בתוכו. המסקנה האמורה, שלפיה סעיף 68(ב)(5) אינו רלוונטי לענייננו, מתחזקת נוכח שילוב הוראת סעיף 10 לחוק למניעת

בג"ץ 4841/04 מחג'אנה נ' בית-המשפט המחוזי בחיפה, פ"ד נח(6)347, 354 (2004). ראו עוד: בש"פ 1659/11 שטנגר נ' מדינת ישראל, בסעיף 5 להחלטה (26.4.2011) וכן ע"פ 1389/18 מדינת ישראל נ' פלוני, בסעיף 15 להחלטה (1.3.2018).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18-04-18839

הטרדה מינית והוראת סעיף 10א לחוק השוויון. שילוב זה מסדיר באופן עצמאי את סוגיית סגירת הדלתיים בהליכים אזרחיים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית. יוטעם כי לא נעלמה מעיני הפניית המשיב 2 בעניין זה להחלטה בעניין קנגהאם²³, אלא שמדובר בהחלטה של בית משפט מחוזי שאינה מחייבת ולא מצאנו פסיקה מחייבת אחרת המורה כן.

45. מכאן, שהחלטת בית הדין האזורי ניתנה מכוח סעיף 10א לחוק השוויון, המסמיך את בית הדין לדון בדלתיים סגורות בהליכים מסוימים לפי החוק למניעת הטרדה מינית, וההליך דן בכללם. במובן זה, טענת המערערת שלפיה אין להחיל בעניין דן את סעיף 74 משאינו כולל בתוכו את סעיף 10א לחוק השוויון, יש בה ממש.

46. חזקה על המחוקק שאילו ביקש להחיל על החלטות המתקבלות במסגרת סעיף 10א לחוק השוויון את הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט – במיוחד בשים לב למהותה ולחריגותה של הוראה זו, המגבילה את זכות הגישה לערכאות, היה עושה כן, בין אם באמצעות אזכור סעיף 10א בסעיף 74 ובין אם באמצעות הוספת הוראה מפורשת בחוק השוויון המחילה על הליכים מכוחו הוראות מסוימות מחוק בתי המשפט, ובהן, למשל הוראת סעיף 74. שעה שהמחוקק לא עשה כן (בשעה שהוא מודע לאפשרות זו ואף עשה בה שימוש לא אחת²⁴), ושעה שבחוק השוויון אין כל הוראה אחרת לעניין אופן ההשגה על החלטה מכוח סעיף 10א לחוק זה (בין אם לעניין סגירת הדלתיים ובין אם לעניין התרת פרסום מכוח סעיף 10א(ג)), חלים סדרי הדין הרגילים בנוגע להשגה על החלטות. על כך יש להוסיף את הכלל הפרשני, המורה כי בהינתן מספר פירושים אפשריים לחוק, יש להעדיף את הפירוש המקיים את זכויות יסוד, לרבות זכות הגישה לערכאות²⁵.

47. העולה מהאמור הוא כי הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט אינה חלה ביחס להחלטות הניתנות מכוח סעיף 10א לחוק השוויון. בהתאם, לא חל כלל הסופיות ובפני המערערת פתוחה הדרך להגשת בקשת רשות ערעור על החלטה.

בר"ע (י-ם) 4098/02 הפטריארכיה הלטינית בירושלים נ' קנגהאם (23.7.2002).

23 כד למשל, סעיף 28 לחוק ההנדסאים והטכנאים המוסמכים, התשע"ג-2012, הקובע את סדרי הדין בוועדות משמעת מכוח החוק ומורה בסעיף קטן (ה) כי "על דיון בדלתיים סגורות ועל דיון בפומבי לפי סעיף זה יחולו ההוראות לעניין איסור פרסום לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט... בשינויים המחויבים"; או, למשל, סעיף 5 לחוק שירות הציבור (הגבלות לאחר פרישה), התשכ"ט-1969, הדין בבקשה המוגשת לוועדה לקבלת זכות או לפטור מהגבלה, ומורה בסעיף קטן (ד) כי "דיוני הוועדה בבקשות לפי סעיף זה יתקיימו בדלתיים סגורות, אלא אם כן קבעה הוועדה אחרת, מטעמים מיוחדים שיירשמו וההוראות בדבר איסור פרסום הקבועות בסעיף 70 לחוק בתי המשפט... יחולו עליהם, בשינויים המחויבים". הוראות דומות חלות על ועדות משמעת שונות – ראו: סעיף 38(ד) לחוק תיירות מרפא, התשע"ח-2018; סעיף 174(ז) לחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, התשע"ו-2016; סעיף 65(ה) לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961; סעיף 33(ג) לחוק הסדרת העיסוק במקצועות הבריאות, התשס"ח-2008; סעיף 56(אד) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], התשמ"א-1981 וסעיף 14(ג) לחוק המתווכים במקרקעין, התשנ"ו-1996.

24 ראו, למשל, עב"ל (ארצי) 15-12-59462 מאלו – המוסד לביטוח לאומי, בסעיף 28 לפסק הדין וההפניות שם (24.8.2018).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

האם נפל פגם בהחלטת בית הדין האזורי בכך שלא נשמעו טענות הצדדים בעל פה?

48. חרף קבלת טענותיה של המערערת במישור העקרוני, כמפורט לעיל, מצאנו כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור לגופה, משאינה נכללת בגדר המקרים החריגים שבהם תתערב ערכאת הערעור בהחלטות דיוניות של הערכאה המבררת, ובכלל זה החלטות הנוגעות לקיום הדיון בדלתיים סגורות או פתוחות. והכל כמבואר להלן.

49. לטענת המערערת, בית הדין האזורי נתן את החלטתו מבלי ש"ניתנה לצדדים כל הזדמנות לטעון לעניין פומביות הדיון". ואכן, אין בנמצא בפרוטוקול הדיון טענות מפי הצדדים לעניין זה. האמנם היה על בית הדין האזורי לשמוע את טענות הצדדים בעל-פה בטרם מתן ההחלטה? אנו סבורים שיש להשיב על כך בשלילה ממספר טעמים. ראשית, מההחלטה בבר"ע הקודמת לא עולה כי בשאלת פומביות הדיון היה על בית הדין לשמוע טיעונים בעל פה דווקא. כל שנקבע הוא כי "במסגרת הדיון המוקדם בבית הדין האזורי... יפרשו הצדדים טענותיהם לעניין פומביות הדיון ובית הדין האזורי יכריע בעניין על פי שיקול דעתו". שנית ועיקר, אין בנמצא בדברי חקיקה כל הוראה שממנה ניתן ללמוד כי בנסיבות העניין היה בית הדין האזורי מחויב לקיים דיון בעל-פה בבקשה לסגירת הדלתיים או בבקשה לביטול הצו ולשמוע במסגרתו את טענות הצדדים, כפי שנפרט להלן.

50. תקנה 241 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן – תקסד"א), המסדירה את הכלי הדיוני של "בקשה בכתב", קובעת כך:

"(א) בבקשה בכתב יפרט בעל הדין את טיעוניו כולל אסמכתאות, ויצרף לה תצהיר לשם אימות העובדות המשמשות יסוד לבקשה; תצהיר שלא צורף לבקשה בעת הגשתה, לא יצורף לה אלא ברשות בית המשפט.

(ב) הוגשה בקשה בכתב, יומצא עותק מהבקשה לבעלי הדין הנוגעים בדבר...

(ג) המשיב רשאי להשיב לבקשה תוך עשרים ימים מיום שהומצאה לו או בתוך מועד אחר שקבע בית המשפט או הרשם (להלן – התשובה); בתשובתו יפרט את טיעוניו כולל אסמכתאות, ויצרף לה תצהיר לשם אימות העובדות המשמשות יסוד לתשובה; תצהיר שלא צורף לתשובה בעת הגשתה, לא יצורף לה אלא ברשות בית המשפט.

(ג1) המבקש רשאי להגיב על תשובת המשיב בתוך עשרה ימים או בתוך מועד אחר שעליו הורה בית המשפט או הרשם (להלן – התגובה לתשובה) ויחולו על התגובה לתשובה, בשינויים המחויבים, הוראות תקנת משנה (ג).

(ד) בית המשפט או הרשם רשאי להחליט על יסוד הבקשה, התשובה והתגובה לתשובה לפי תקנות משנה (ג) ו-(ג1) בלבד או, אם ראה צורך בכך, לאחר חקירת המצהירים על תצהיריהם.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

(ה) נדחתה או נמחקה בקשה בכתב ובעל דין הגיש מחדש אותה בקשה או בקשה דומה, יציין בבקשה את פרטי הבקשה הקודמת." (הדגשה הוספה – א.א.)

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, ביחס לתקנה 241(ד) לתקסד"א, כי ניתן לדון ב"בקשה בכתב" ללא קיום דיון כלל, בשים לב שלפני בית המשפט ישנו "מכלול הנתונים הרלוונטיים לצורך ההכרעה" ובשים לב לשאלת קיומה של בקשה לחקירת מצהירים.

51. בניגוד להסדרת ה"בקשה בכתב" בתקסד"א, בתקנות בית הדין לא מוסדרים סדרי הדין הנוגעים לאופן ניהול הדיון בבקשות המוגשות במסגרת ההליך. במצב זה, לפי הוראת סעיף 33 לחוק בית הדין, "ינהג בית הדין בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית משפט צדק". מכוח סעיף זה אומצו בפסיקת בית הדין הוראות שונות מתוך תקסד"א, וכן נקבע כי "כלי דיוני יאומץ בשלמות, אלא אם כן מהותו ואופיו של ההליך בבית הדין לעבודה מחייב הכנסתם של תיאומים ושינויים באותו כלי דיוני".

52. בעניין אבו גרביאן²⁶ אימץ בית דין זה את הוראת תקנה 241(ג) לתקסד"א, בעקבות פסיקה קודמת שאימצה את "הכלי הדיוני של 'המרצה' ולאחריה של 'הבקשה בכתב'²⁷, ומשלא מצא הצדקה לסטות מעקרון זה בכל הנוגע לזכותו של מבקש להגיש תגובה לתשובה. לאור פסיקה זו ולאור הכלל התומך באימוץ כלי דיוני בשלמותו, אנו סבורים כי יש לאמץ אף את הכלל הקבוע בסעיף 241(ד), שלפיו רשאי בית הדין להחליט בבקשה בכתב על יסוד הבקשה, התשובה והתגובה לבקשה, אף מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים. הדבר מתיישב יפה אף עם יעילות הדיון ופישוטו, ודאי במקרה פְּזָה שלפנינו, שבו ההכרעה הנדרשת היא במישור המשפטי בעיקר, אם לא בלבד, ועל כן אין כל תרומה ממשית בקיום דיון בעל פה.

53. בענייננו, טענות הצדדים לעניין פומביות הדיון נפרשו בפני בית הדין האזורי במספר לא מבוטל של כתבי טענות, למעשה החל מכתב התביעה (שבו כזכור ביקשה המערערת לנהל את ההליך בדלתיים פתוחות) וההכרעה בה נטועה רובה ככולה במישור המשפטי ולא העובדתי. בנוסף, המערערת אמנם ביקשה לקיים דיון בבקשה לביטול הצו, אולם היא לא ביקשה במסגרת זו לחקור את המשיב 2 על התצהיר שהגיש. בנסיבות אלה, על יסוד אימוץ תקנה 241(ד) לתקסד"א ולאור פסיקת בית המשפט העליון בעניינה, לא היה מחויב בית הדין האזורי לשמוע טענות

²⁶ בר"ע (ארצי) 29351-01-15 אבו גרביאן – מנדל (14.4.2015).
²⁷ שם, בסעיף 13 לפסק הדין.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

בעל פה דווקא בסוגיית פומביות הדיון ורשאי היה ליתן החלטתו על יסוד טענות הצדדים בכתב.

54. ועוד יש להוסיף כי בהחלטת בית הדין האזורי מיום 26.11.17 (עוד קודם לבר"ע הקודמת), בהתייחס לבקשתו הבהולה של המשיב 2 "למתן צו איסור פרסום ארעי ולקיום דיון בדלתיים סגורות" (משטרם ניתנה החלטה בבקשה לסגירת הדלתיים שהוגשה ביום 2.11.17) נקבע במפורש כי "בשלב זה ולאור הרגישות של תיק זה הנני נותנת צו ארעי לפיו התיק ישמע בדלתיים סגורות. הבקשה והתגובות השונות יידנו [כך במקור – א.א.] שוב במסגרת הדיון הקבוע ל-23.01.18 ובמסגרת ידון בית הדין בכול הבקשות המקדמיות שהוגשו בתיק. הכול בהתאם להחלטה מיום 12.11.17" (הדגשה הוספה – א.א.). בהחלטה מיום 12.11.17 (שניתנה לאחר שכבר הוגשה הבקשה לסגירת הדלתיים) נקבע כך:

"בתיק זה הוגשו מספר רב של בקשות מקדמיות... לאחר שעיינתי בבקשות, בתגובות, בכתב התביעה ובכתב הגנה אחד שהוגש בתיק, הנני סבורה, כי יהיה זה נכון יותר להקדיש את הדיון הקבוע ליום 23.1.2018 לדיון בבקשות המקדמיות השונות. הדיון יוקדם, כך שיתחיל בשעה 9.00 וימשך כשעתיים. צדדים אשר טרם הגישו כתב הגנה אינם נדרשים להגיש כתב הגנה לפני הדיון, ואולם עליהם להגיע לדיון עם כל המידע הרלוונטי הנדרש להכנת כתב הגנה והמתייחס לטענות עובדתיות המפורטות בכתב התביעה, שכן בכוונת בית הדין לערוך במסגרת הדיון רשימת מוסכמות המתייחסת, לכל הפחות, לטענות לענין התיישנות" (הדגשה הוספה – א.א.).

55. שילוב החלטות אלה של בית הדין האזורי וההחלטה בבר"ע הקודמת – שחזקה כי הצדדים היו מודעים לתוכן ולמשמעותן – מלמד כי במסגרת הדיון המוקדם צפויה היתה להתברר, בין היתר, שאלת פומביות הדיון. אלא שמפרוטוקול הדיון, כמו גם מטענות הצדדים במסגרת בקשת רשות הערעור דנן, לרבות טענות המערערת, לא עולה כי מי מהצדדים ביקש לטעון לעניין זה והדבר נמנע ממנו, ולא ברור מדוע לא טענה המערערת במסגרת הדיון המוקדם בעניין זה, אף שברי כי העניין הוא בעל חשיבות רבה עבורה, ואף שכאמור, ודאי היתה מודעת להחלטה בבר"ע הקודמת וליתר החלטות בית הדין האזורי. בנסיבות אלה ייתכן שאף יש מקום לומר כי המערערת ויתרה על זכותה להשמיע טענותיה בעל פה בעניין זה במסגרת הדיון המוקדם. מכל מקום, איננו מוצאים כי נפל בהיבט זה פגם כלשהו בהחלטת בית הדין האזורי המצדיק, כשלעצמו, את ביטול ההחלטה או שינויה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

למען הסר ספק נציין כי העובדה שמועד הדיון המוקדם נדחה (פעמיים), אין בה כדי להעלות או להוריד לענייננו, משפרט למועד הדיון יתר ההחלטות לגבי תוכן הדיון המוקדם נותרו בעינן.

ההחלטה לגופה

56. החלטת בית הדין האזורי היא החלטה הנוגעת לאופן ניהול הדיון. הלכה היא כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בהחלטות דיוניות שהתקבלו על ידי הערכאה המבררת, שבפניה מתנהל ההליך ופרושה יריעת ההתדיינות בין הצדדים²⁸. נוסף כי הגם שקבענו כי הוראת הסופיות שבסעיף 74 לחוק בתי המשפט אינה חלה על החלטה הניתנת מכוח סעיף 10א לחוק השוויון, דוגמת החלטת בית הדין האזורי שלפנינו, הרי שניתן להקיש לענייננו מאמת המידה הקבועה בסעיף 74 – שלפיה אין מתערבים בהחלטות המורות על סגירת הדלתיים – ולחזק באמצעותה את מסקנתנו כי אין להתערב בהחלטת בית הדין האזורי.

57. לעמדתנו, החלטת בית הדין האזורי אינה נמנית על אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן, המצדיקים התערבותו של בית דין זה. בקצירת האומר נציין כי לא מצאנו שנפלה טעות בהחלטת בית הדין האזורי. זה שקלל באופן מאוזן וראוי את מכלול הנסיבות והערכים המתנגשים, בהתאם לכללים שהותוו לעניין זה בפסיקה. בנוסף, את עיקר טענותיה המצדיקות, לשיטתה, את פתיחת הדלתיים, משתיתה המערערת על כך שמדובר ב"פרשה יוצאת דופן בחומרתה", אלא שטענה זו כוללת בתוכה כבר את תוצאת המשפט, הרצויה אמנם בעיני המערערת אך מקדימה את זמנה. כפי שציין בית הדין האזורי, בתום הדיון ישקול את שאלת פרסום פסק הדין, לאחר שיאפשר לצדדים לטעון בעניין, ונוסיף אנו כי בפני המערערת פתוחה הדלת להגיש בקשה נפרדת לעניין פרסום איזה מפרטי ההליך (להבדיל מאשר לעניין סגירת הדלתיים²⁹) עוד לפני תום ההליך, והכל כפי שתמצא לנכון.

²⁸ בר"ע (ארצי) 31251-08-14 סעידי – קיבוץ קליה, בסעיף 17 לפסק הדין (5.1.2015); בר"ע (ארצי) 44012-08-14 דוד – סלפ-פיקס מתכות בע"מ, בסעיף 11(ב) להחלטה, וההפניות שם (20.10.2014).

²⁹ עניין מנבר.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 18839-04-18

סוף דבר

58. בקשת רשות הערעור נדחית. משנדרשו תשובות המשיבים, תישא המערערת בהוצאותיהם בשיעור של 1,500 ₪ לכל אחד מהמשיבים, שישולמו בתוך 30 יום ממועד המצאת ההחלטה למערערת.

פסק הדין נחתם ביום ח' בתשרי תשע"ט (17 ספטמבר 2018) בהעדר הצדדים ונשלח אליהם, והותר לפרסום בנוסחו זה על פי החלטה מיום כ' בחשוון תשע"ט (29 אוקטובר 2018).

לאה גליקסמן,
שופטת

אילון איטח,
סגן נשיאה

ורדה וירט-ליבנה,
נשיאה, אב"ד

מר עצמון ליפשיץ,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת מיכל בירון בן גרא,
נציגת ציבור (עובדים)